

மாரிகாலத்தில் ஒரு அதிகாலநேரம் முதல் நாளிரவில் வீ சிய காற்றுக்கு முற்றம் முழுக்க இறந்ததுகிடந்த பிவரசின் பழுத்த மஞ்சள் இலகைள அம்மா பரெக்கிக் கொண்பிருக்கää விறாந்தையில் திக் கம் இன்னும் கலநைந்துவிடாத சோம்பறேத்தனத்துடன் படுக்கைப் போர்;வயை இன்னும் மலேலிலே சூற்றியபடி எந்த விடும்புமற்ற அந்தச் சயெற்பாட்டில் கண்பதித்து அமர்ந்திருந்தனே. பிவரசமிலகைளின் பல்வறே தர மஞ்சள்கள் தவிர என்கவனத்தகைக் கவர அங்கே வறேந்த அம்சமும் இருந்திருக்கவில்லை.

“மழை வரப்போகாதுபோல கிடக்கு. எழும்பிப் போய் முகத்தகைக் கழுவியிட்டு வா” என்று அம்மா எனக்குச் சொல்லுகிறாள். திக் கம் கலநைந்தாலும் சோம்பல் கலநைந்துவிடாத நான் ää “போறனம்மா” என்று சொல்லிக்கொண்டே இன்னும் அந்த இடத்தையிட்டு அகலாமல் வளையே சலையுபுறப்பட்டு தரெவில் வந்த ஒருவர் அம்மாவுடன் படலையில் நின்று பசுகிறார். போகும்போது சொல்கிறார் ää ‘கதியாய் கட்டி முடியுங்களே. பருத்திறகைக் கடல் இரையிறது ககேக்குதலெல்லே? நல்ல மழைதான் வரப்போகாது’ என்று. அம்மாவின் கட்டைகைச் சத்தம் நின்றுருந்த அந்தப் பொழுதில் நான் கடைகிறனே ää காற்றின் அசைவு தவிரந்து வறே சத்தமற்றிருந்த அவ்வளியில் கடலின் உறுமலை.

பருத்திறகைக்கும் சாவகச்சரேக்குமிடையில் பன்னிரண்டு மலைகள். எங்கள் வீட்டிலிருந்து பத்து மலைகளாவது இருக்கும். அந்தளவு திரத்திலிருந்து இரையும் கடலின் சத்தம் இவ்வளவு திரத்திற்குக் கடந்துவந்திருக்காமெனில் ää ஆயிரம் தரவைக் கடல்களையிடவாமே அது பிரமாண்டமாய் இருக்கவேண்டும்! சாவகச்சரேயில் தரவைக் கடல் பார்த்திருக்கிறனே. அதுபோல கதைபியிலும் நாவற்குழியிலும் எழுந்திருந்த பாலங்கள்குக்கீழால் விரிந்திருந்த தரவையில் அலையசைந்த நீர்ப் பெரும்பரப்பையும் பார்த்திருக்கிறனே. அவை சப்தமழும்பியதே இல்லை. ஆனால் கண்பிராத கடல் பத்துக் கட்டை திரத்திலிருந்து எழுப்புகிற சப்தம் இங்கே கடைகிறது! கடலின் பிரமாண்டம் காண அன்றகைக் கதோன் என மனத்துள் ஆசை விழுந்திருக்கவேண்டும்.

அதன் நிறைவேற்றத்துக்கான ஒரு நாளுக்காய் நான் காத்திருந்தனே.

மதியத்துக்கு மலோன பொழுதுதான் ஊர்சுற்ற வாய்ப்பானது. சனியோ ஞாயிறோ ஒரு மதியத்தின் மலே நான் கடல் பார்சு சகைக்கிளிலறேப் புறப்பட்டனே.

கிழக்குப் பக்கமாய் அல்லது வடக்குப் பக்கமாய் போ என வழிசொல்லப்படுகிறபோது மதியமாயிருந்தால் வடக்கு கிழக்கு திரியாத எனக்கு மீ சரியன் சாயந்து மறேகதை தீர்மானிக்கிறவரை அந்த இடத்திலேயே காத்திருக்கவேண்டியிருக்கும். அவ்வளவு திசைஞானம் பெற்ற நான் துணிந்து புறப்பட்டதை இப்போது அரை நூற்றாண்டு கழித்து நினைக்கிறபோதுகூட ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது.

அந்த ஆர்வம் திசைப் பிரச்சனையை மட்டுமில்லாமல் பத்து மலைகளுக்கும் கலரோடாகவே இருந்த நீண்டபாதையில் கல இடித்து சகைக்கிள் காற்றுப்போனால் என்ன செய்வது என்ற யோசனையெட்டிவின்றி என்னபுறப்பட்டவதை திருந்தது. கனகம்புளியடி ஐந்து ரோட்கள் இணைகிற சந்தி. அதில் தனப்பட்ட ஒரு ததே தண்ணிக் கடையில் சகைக்கிளை நிறுத்தி தநீர் குடித்து வேறொருவருடைய சகைக்கிளில் காற்றடிக் கிற பம் வாங்கி இரண்டு சில்லுகளையும் நிறைத்துக்கொண்ட பின்னரும் நான் இன்னும் தயங்கிக்கொண்டு அதிலேயே நின்றிருந்தனே. கடையில் நின்றவர்கள் புறப்பட்ட பின் ஐந்து சதத்துக்குப் பிடிக்கேட்டனே. கடகை காரர் என்ன ஒருமாதிரிப் பார்த்துக்கொண்டதான் பீடியதைத் தந்தார். பத்து வயதில் பீடிபுகைக்கிறவர்கள் இருக்கிற காலத்தில் பதின்மூன்றாம் வயததைத் தொடர்ந்து நான் பீடி வாங்குவதையார் கடைக்கமுடியும்? பீடியோடு கூடவே ஒரு யானை மார்க் தீப்பெட்டியும் வாங்கிக்கொண்டனே. லங்கா தீப்பெட்டி அப்போது நான்கு சதம் விற்றுக்கொண்டிருந்தும் லங்கா தீப்பெட்டியை அதிகமாக மழைகாலத்தில் யாரும் வாங்குவதில் லையென்பதை ஞாபகம் கொண்டு நான் ஐந்து சதம் கொடுத்து யானைத் தீப்பெட்டியை வாங்கியிருந்தனே. எனது பயணம் தொடர்ந்தது.

கனகன்புளியடி கழிய சரசாலலை. சரசாலையைப் கழிய சரசாலையான் காடும் வந்தது. சரசாலையான் காடும் பெருவனமல்லாம் பறுகுப் பத்தகை காட்தான். வளெரி ஏகாந்தித்துக் கிடந்தது. சமீப மனித நடமாட்டமேற்ற வளெரியில் சகைக்கிளை உழக்கியபடி நான் பீடி புகைத்தனே. சமீப ந்திருந்த ஏகாந்தம் என்னுள்ளும் உறந்தது.

ஊரில் அப்போது காலையிலேனும் சூத்து புகைக்கிறதாயும் மீ பீடி புகைக்கிறவர்களாயும் நிறைய ஆண்கள் இருந்தார்கள். பணைகள் சூத்து

குமுறிக் கொண்டிருந்த கடலை பிரமிப்போடு பார்த்தபடி வகைநேரம் நின்றிருந்தனே. கரையில் வள்ளங்கள் சில கரையேறி விடப்பட்டிருந்தன. மீனவர் சிலர் வலகைகளைப் பின்னுவதிலும் 'ஃஃ' காயப்போட்டு எடுத்துவதைப் பதிலும் கருமாயிருந்தனர். மலேயே பறவகைகள் இரணைத் தவணை பறந்தபடி இருந்தன. தபிரத்தே கப்பலொன்று நின்ற அலகைகளில் ஆடிக் கொண்டு இருந்தது. அமெரிக்கக் கப்பலாயிருக்கும் 'ஃஃ' கோதுமை மாவும் ஏற்றறிவந்திருக்கலாம் என எண்ணிக்கொண்டனே. சபரியன் மறேகே சாயத்துவங்கியது. நான் சகைகிளை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனே. வழிநடெடுக மனம் ரீங்காரித்துக்கொண்டிருந்தது மகிழ்ச்சியில். கடலை நான் கண்டுவீட்டுனே! கடலைக் காண்பது சின்ன விஷயமா என்ன? மனம் மழைஃஃ தின்றால் 'ஃஃ' அலையாடும் கடல்கள் மனத்தில் இதத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. பெருமழைஃஃ புயல் 'ஃஃ' குமுறும் கடல்கள் மனத்தை அசைக்கச் செய்கின்றன. அசைந்த மனத்திலும் கிளர்ந்தழிவது மகிழ்வாகவே இருக்கிறது. அலை குமுற ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்த கடலே என்னைப் பரவசப்படுத்துகிறது. இன்னும் கட்டகண்முகக் கந்தீலம் விரிந்திருந்தது.

வளமான காற்றில் எனது சகைகிள் பயணம் சுகமாகியிருந்தது. பதினான்கு வயதுக்கு மலேதான் 'சஸ்பென்டர்' என்று அப்போது சொல்லப்பட்ட ஆண்களின் உள்ளுட்ப்பை நான் அணிய ஆரம்பித்தனே. பலபேர் பதினாறு வயதிலும் அதை அணியாமல் திரிந்தது எனக்குத் தெரியும். கழிசான் அணிந்திருந்தாலும் சஸ்பென்டர் இல்லாத என உள்ளுடம்பில் கட்ட பலமாக வீசிய காற்று தழுவிக் கொண்டிருந்தது. என்னைத் துணைக் கழைத்துப் படுத்த எதிர் வீட்டு அன்றியை அப்போது அங்கமங்கமாய் நினைத்துக்கொண்டனே.

சிறிதுநேரத்தில் எதிரே தபிசுப்பட்டலமொன்று கிளர்ந்தழிந்து வந்துகொண்டிருந்தது கண்டனே. ஐந்து மணிக் குசாவகச் சரேயிலிருந்து பருத்தித்துறகைக் குப்புறப்பட்ட கடசைபஸ் அது என்பதைத் தெரிய எனக்கு வகைநேரமாகவில்லை. பஸ் கடக்கும வரையில் ஓரமாக சகைகிளை நிறுத்தி காத் திருந்தனே. பஸ் சின்ற பின்னால் மக்கிப்பட்டலமும் அடங்கத் தொடங்க என பயணம் மறுபடி வற்றிகரமாகத் தொடங்கியது. உடல் முழுகக் வியர்வையும் தபிசியும் 'ஃஃ' மனம் முழுகக் நிறைவும் ஓர்வகை எழுச்சியுமாய் இருட்டாகிற நேரத்தில் வீட்டு வந்து சரேந்தனே. சாமிப்பட்டத்துக்கு முன்னால் தபிண்டாமணி விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. நான் குளித்துவிட்டு வர அம்மாலாம் பை கொழுத்திவந்து திண்ணையில் வைத்தாள். நான் அகப்பட்ட புத்தகமொன்றை எடுத்துக்கொண்டு லாம்படிக் கு வந்தனே. அது ஏழாம் வகுப்பு பாலபாடமாக இருந்தது. விரித்த பக்கத்தில் தங்கத் தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவர் இருந்துகொண்டிருந்தார்.

படித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஏனென்று இல்லாமல் வசந்தாக் காவின ஞாபகம் வந்தது. வசந்தாக் கா இப்போது என்ன செய்கொண்டிருப்பாள்? நாகரத்தினத்தோடு பசேிக் கொண்டிருப்பாளா? அல்லது அவன் தடவ விட்டுவிட்டு பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளா? எனக்கு நடுகு சில லாம் எரிய ஆரம்பித்தது. வசந்தாக் காவையாரும் தொட்புப் பாரக்;கட்டும் 'ஃஃ' ஆனால் நாகரத்தினம் மட்டும் தொடர்விடக் கட்டாது என்பதுபோல் மனத்துள் ஒரு ஆவசேம் கிளர்ந்தது. அவன் கரியன். மட்டும்மில்லைஃஃ தடியனும். வசந்தாக் கா எல்லும் பிச்சம் பழ நிறத்தவள். அலரிப்பி

நிறத்தில் அவளது சொண்டுகளும். வசந்தாக் காவின் புரூன் சிலைலத்தூரை
கட்டிப்பிடிக் கவகே கண்பிரூக்கிறனே. அவன் புரூன். அதனால் கட்டிப்பிடிக் கலாம்.
ஆனால் நாகரத்தினம் தொடக்கபுடசு சயெயக்கபுடாது. விழுந்த பனையில்
கூறுத்தெடுக்கப் போன இடத்தில் இந்திரா பார்த்துக்கொண்டிருக்கவே என்ன
பிடரியில் அடித்து வமெப்பசு சயெத்தவன் அவன். வசந்தாக் கா அவனதைத் தொட
விட்டதில் கபுட எனக்கூக் கோபமில்லை. ஏன்னில் அவள் அதில்
சந்தோஃப்பட்டிருக்கவில்லை. அவளது முகம் அவ்வளவு காயந்து
வரண்டபுயிரூந்தது அவ்வளவே. ஆனால் அது மாதக் கடசையில் வரும் வார
விடமுறையாதலால் அவளது புரூன் வந்திருப்பான். எங்கோ அரிசிஃஃ மாவு
பண்டகசாலையில் காவல்காரனாக இருந்தான். மாதசு சம்பளம் வாங்குகிறவன்தான்.
மறுநாள் சாந்தியக்கா வீட்டுக்கு பள்ளிக்கபுடம் முடிய வந்து வளிக்கிட்டபு
புகவணேட்டுமென எண்ணிக்கொண்டனே.

baladevakanthan@gmail.com